

Vårfukten

Dikt ur Fridas tredje bok av Birger Sjöberg

Och Frida, hon gråter. Därute är det vår,
och solen skiner strålände på alla våta snår,
och världen jublar med en sång i mycket munter dur,
det hörs från ängen och från fält och från den höga fur.

Men Frida, hon gråter. Jag spörjer ej varför.
Det kvitta kan. Det reder sig väl snart därinnanför.
Jag slår en ruta upp i hast, och markens doft drar in.
Få se, vad verkan det kan ha uti ett sorgset sinn!

Och prismorna blänka för vindes svala drag,
de klinga liksom klockor då i angenämt behag.
Och möblerna med överdrag, de lysa utav vitt.
Ja, det är vår - det märkes nog – men Frida gråter stritt.

Vad tårar, var tårar! Jag om förklaring ber.
Och Frida lyfter huvet upp, det synes nu hon ler:
"Jag bedjer dig få vara fred, jag bedjer dig som vän."
Så lutar hon sitt huvud ner och gråter om igen.